

Arrest

nr. 218 638 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. RAHOU, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, dient op 23 december 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 juni 2016, met kennisgeving op 5 juli 2016, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag zonder voorwerp. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 23.12.2015 door (de advocaat van) betrokkene/n, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkene verliet het Schengengebied op 04.02.2016.“

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van 23 december 2015 zonder voorwerp is. Als reden wordt opgegeven: 'Betrokkene verliet het Schengengebied op 4.2.2016'.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt geen enkele bepaling in die vereist dat lopende de aanvraag machtiging tot verblijf op die grondslag de betrokkene verplicht is om op het Schengengrondgebied te verblijven.

Ook artikel 6.4 van vermelde Richtlijn houdt geen enkele verplichting in om lopende de aanvraag in het Schengengebied te verblijven.

Verzoeker was op het ogenblik van de aanvraag in België. Dit volstaat om de aanvraag voorwerp te geven. De beslissing voegt op die wijze een voorwaarde toe aan de wet, die er niet in staat, en schendt op die wijze artikel 9bis vreemdelingenwet.

Alleszins is dit ook een schending van de motiveringsverplichting, daar een motief wordt opgegeven dat niet kan aangewend worden.

Ondergeschikt stelt verzoeker dat ook bij de beoordeling of een aanvraag 9bis vreemdelingenwet zonder voorwerp is op het ogenblik van de beslissing, quod non, het gezinsleven dient onderzocht te worden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de wet formele motivering van bestuurshandelingen;*
- de motiveringsverplichting;*
- artikel 8 EVRM;*
- artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008;*

- de zorgvuldigheidsplicht;
- het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG zou vereisen dat verzoekende partij verplicht is om op het Schengengebied te verblijven lopende de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder verder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp dient te worden verklaard.

Verweerder stelt vooreerst vast dat door de verzoekende partij niet ontkent wordt dat zij het grondgebied heeft verlaten en zich dus niet meer op Schengengebied bevindt. De motieven van de bestreden beslissing worden dan ook niet weerlegd.

Verweerder laat verder gelden dat het betoog van verzoekende partij als zou artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens stellen dat zij lopende de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht is om op het Schengengebied te verblijven, juridische grondslag mist.

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet net tot doel heeft het verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961), terwijl verzoekende partij in casu België en ook het Schengengebied heeft verlaten.

Verweerder verduidelijkt ter zake dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de vreemdeling, die zich bevindt in buitengewone omstandigheden, een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt.

Hieruit volgt dat art. 9bis Vreemdelingenwet in het leven is geroepen voor vreemdelingen die op illegale wijze in België verblijven, en zich in buitengewone omstandigheden bevinden die maken dat zij de gewone procedure – voorzien in art. 9 Vreemdelingenwet – niet kunnen volgen.

Dit blijkt eveneens uit de voorbereidende werken van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarvan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verderzetting vormt, en uit het advies van de Raad van State.

Zie ter zake:

"Art. 9. Dit artikel aanvullen met een derde lid, luidend als volgt: "In uitzonderlijke omstandigheden mag de vergunning worden aangevraagd door de vreemdeling die reeds het Rijk is binnengekomen. In voorkomend geval wordt zij aan de Minister van Justitie of aan zijn gemachtigde aangevraagd." VERANTWOORDING: Het wetsontwerp heeft in dit artikel een van de voornaamste vernieuwingen van het voorontwerp van de Commissie Rolin laten vallen, waarin deze pogde het van kracht zijnde recht te

verbeteren op een sterk bekritiseerd punt en daartoe de mogelijkheid invoerde ter plekke de toestand van een onregelmatig in het Rijk binnengekomen vreemdeling te regelen en wel in uitzonderlijke omstandigheden. Die bepaling dient te worden overgenomen om allerlei redenen die de Adviserende Raad voor de Immigratie in zijn verslag op blz. 8 zeer duidelijk in het licht heeft gesteld. Thans is het bestuur van oordeel dat de verblijfsvergunning voor meer dan drie maanden niet afgeleverd mag worden, als de aanvraag niet is ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger voor de binnenkomst in België. In feite verhindert dat het bestuur niet vele toestanden in orde te maken: de al in België verblijvende vreemdeling wordt dan door het bestuur verzocht zich naar een consulaat dicht bij de grens te begeven om er zijn aanvraag in te dienen, zodat de letter van het koninklijk besluit van 21 december 1965 wordt nageleefd. Het bepaalde in het derde lid, waarvan de toevoeging aan artikel 9 wordt voorgesteld, is vooral onontbeerlijk, omdat de administratieve verplichting, zich tot een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland te wenden, die thans in een koninklijk besluit is opgenomen, voortaan een wettelijke eis wordt. Bovendien bestaat het gevaar dat de voorwaarde verblijf of oponthoud die in het tweede lid wordt gesteld, niet nageleefd wordt geacht, als het om een vreemdeling op doorreis gaat. De wetgever moet dan ook de bevoegdheid van de Minister van Justitie om uitzonderlijk zijn toevlucht te nemen tot een soepeler methode, bevestigen. Er kan nog gewezen worden op het plagerige van de verplichting voor de vreemdeling het grondgebied van het Rijk te verlaten, om een vergunning te bekomen, die hem verleend wordt na nauwkeurige inlichtingen van een bestuur waarvan de kantoren te Brussel zijn gevestigd. De Raad van State is het niet ontgaan dat de bevoegdheid die de wet aan de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger zou verlenen om namens de Minister van Justitie vergunningen "af te leveren" die deze zelf in dezelfde omstandigheden niet zou kunnen geven (Advies Raad van State, blz. 9). Er moet immers worden opgemerkt dat de rol van de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger zich er toe beperkt de aanvraag in ontvangst te nemen, daar de beslissing om een vergunning toe te staan van de Minister van Justitie uitgaat, ook als het document waarbij zij wordt vastgesteld door de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger wordt opgemaakt. Uit een recent arrest van het Hof van cassatie kan worden afgeleid dat de Minister van Justitie de bevoegdheid heeft om het verblijf in België van een vreemdeling die onregelmatig is binnengekomen te regelen. Tegenover de mogelijke nalatigheden van de vreemdeling moeten wij het aantal vergissingen van de diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers stellen, wat het bestaan rechtvaardigt van een werkwijze die als uitlaatklep fungeert. Het staat wel buiten kijf dat de bevoegde overheid aanvankelijk aan de vreemdelingen die zich bij haar bevragen, de nodige inlichtingen moet vertrekken, om het voorkomen van uitzonderlijke omstandigheden zoveel mogelijk te beperken. Maar als die omstandigheden er zijn, moet de toestand van de betrokkene ter plekke geregeld kunnen worden." (Wetsontwerp betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Amendementen voorgesteld door dhr. Levaux, Parl. St., 1974-1975, 653/4)

"Hoewel het waar is dat die bevoegdheid beter omschreven zal zijn in het kader van een aantal situaties die in andere ontworpen bepalingen uitdrukkelijk worden geregeld (28), neemt zulks niet weg dat de Minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een volledige discretionaire beoordelingsbevoegdheid inzake het inhoudelijke onderzoek van een zeer groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanaf Belgisch grondgebied (29). De ontworpen bepalingen zullen er bijgevolg niet toe leiden dat er een einde komt aan de rechtsonzekerheid die terzake heerst, inzonderheid wat betreft de juridische waarde die moet worden gehecht aan de onderscheiden omzendbrieven (30) die uitgevaardigd worden om de bevoegdheden van de Minister of van zijn gemachtigde beter te omschrijven (31). In dit opzicht valt op te merken dat als de wetgever een hele reeks objectieve maatstaven bepaalt die in bepaalde situaties toepasselijk zijn, zulks trouwens niets afdoet aan de discretionaire bevoegdheid van de Minister of zijn gemachtigde in andere omstandigheden." (Advies van de Raad van State, Parl. St., Doc 51/2478/001, 185) (eigen onderlijning – eigen vetschrift)

Aangezien verzoekende partij op 04.02.2016 het Schengengebied verlaten heeft, en derhalve niet langer in het Rijk verblijft, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp diende te worden verklaard.

De kritiek van verzoekende partij als zou het volstaan dat zij op het ogenblik van de aanvraag in België verbleef is derhalve weinig ernstig.

Ten overvloede, merkt verweerder nog op dat verzoekende partij weinig belang heeft bij deze kritiek, nu zij op 04.02.2016 het Schengengebied heeft verlaten, zodat een afgifte van een verblijfsmachtiging in België niet meer mogelijk is. Aangezien verzoekende partij een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal zij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomstdocumenten te verwerven. Een

eventuele vernietiging kan verzoekende partij dan ook geen voordeel meer opleveren (R.v.St. nr. 109.731 dd. 13.08.2002; R.v.V. nr. 18.973 dd. 21.11.2008).

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van art. 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de verweerder nog op dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Voormeld artikel heeft immers betrekking op een terugkeerbesluit, daar waar de in casu bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG om voor te houden dat geen enkele bepaling vereist dat verzoekende partij lopende de aanvraag om machtiging tot verblijf verplicht is om op het Schengengebied te verblijven.

De verzoekende partij houdt ondergeschikt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het gezinsleven diende te onderzoeken. Verweerder herhaalt dat verzoekende partij op 04.02.2016 het Schengengebied verlaten heeft, zodat door de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht werd vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende derhalve ook niet meer in te gaan op het gezinsleven van de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp dient te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures die de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, zodat de verwijzing naar artikel 6.4 van deze richtlijn niet dienstig is.

Immers luidt artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG als volgt:

"4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijvende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf."

Zoals reeds aangegeven is de bestreden beslissing geen terugkeerbesluit. Dit artikel heeft geen uitstaans met de voorwaarden voor het toekennen van een verblijfsvergunning om humanitaire redenen, zoals een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "*slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen*". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*". Daargelaten de vraag of deze bepaling een motiveringsverplichting oplegt die minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

In casu laat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toe vast te stellen dat de redenen waarom de bestreden beslissing werd genomen duidelijk terug te vinden zijn in de bestreden beslissing. Immers wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard omdat de verzoekende partij niet meer in België verbleef op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen.

Een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Op dit principe is een uitzondering voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, met name wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, dan kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij haar aanvraag heeft ingediend in België en dit in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus gaf zij aan dat er in haar hoofde bijzondere omstandigheden waren waardoor zij haar aanvraag niet kon indienen vanuit haar land van herkomst. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij op 4 februari 2016 het Schengen grondgebied verliet. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 februari 2016 werd gerepatrieerd naar haar land van herkomst. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen was de verzoekende partij niet in België.

Aangezien artikel 9bis van de vreemdelingenwet een uitzonderingsprocedure is die restrictief dient te worden geïnterpreteerd en die erin bestaat om vreemdelingen die zich in buitengewone omstandigheden bevinden waardoor ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, toe te laten een aanvraag in België in te dienen, om alsnog gemachtigd te worden tot een verblijf, zou het niet kennelijk onredelijk zijn geweest van de verwerende partij om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan aanvaardbare buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag echter niet onontvankelijk, maar oordeelt dat de aanvraag zonder voorwerp is geworden.

Dit standpunt kan niet worden bijgetreden door de Raad. Het is niet omdat de vreemdeling zich niet in België bevond, dat hij niet meer gemachtigd zou kunnen worden tot een verblijf.

Immers bij alle aanvragen ingediend vanuit het land van herkomst bevindt de vreemdeling zich niet in België en zal hij in het geval hij wordt gemachtigd tot een verblijf, in het bezit gesteld worden van de nodige binnenkomstdocumenten om het Rijk te betreden.

In de aangegeven mate is het middel gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU